

Profilul parintilor adoptivi din Romania si adoptia copiilor greu adoptabili

Cuplurile de români aleg să adopte un copil din cauza infertilității, a nevoii de împlinire personală sau din cauza presiunii sociale a grupului de prieteni sau a familiei extinse, fiind foarte rar menționată ideea de a oferi copilului șansa la o familie, rezultă dintr-un studiu ORA și UNICEF.

Studiul "Profilul părinților adoptivi din România și adopția copiilor greu adoptabili" arată că **motivul cel mai des invocat de cei care doresc să înfieze un copil este infertilitatea** (41.4 la sută), o mare parte (35.2 la sută) menționând motive mixte - atât infertilitate, cât și alte motive medicale sau de natură umanitară.

"Infertilitatea (primară sau rezultată în urma unor complicații medicale) sau decesul unui copil biologic urmat de incapacitatea cuplului de a mai avea copii, au fost motivațiile principale cel mai des citate, atât în cadrul focus-grupului, cât și în timpul interviurilor. De asemenea, am întâlnit situații în care persoanele care au moștenit o boală genetică decid să nu aibă un copil natural, pentru a nu transmite gena respectivă", a arătat unul dintre autorii studiului, Florin Lazăr.

Apar ca motivații și **nevoia afectivă de împlinire personală prin creșterea unui copil, dar și consolidarea relațiilor de familie.**

"Cei mai mulți dintre părinții adoptivi susțin că prin adopție au vrut ca viața lor să capete un nou sens și echilibru și că se simt mai motivați pentru viitor, inclusiv pentru a munci", mai rezultă din studiu.

Presiunea socială a grupului de prieteni sau a familiei extinse, în care cuplurile de aceeași vârstă din anturaj au deja copii, este de asemenea un factor motivant important, dar foarte rar apare menționată ideea de a oferi unui copil șansa de a avea o familie.

"În România adopția este susținută de un principiu mai sănătos: «să facem o familie», față de alte stat în care adopția este văzută ca o șansă pentru copil", a declarat secretarul de stat de la Oficiul Român pentru Adopții, Bogdan Panait.

Autorii studiului au menționat că trebuie tratată ca situație aparte **motivația familiilor asistenților maternali profesioniști** care adoptă copilul pe care l-au avut în plasament, adesea de la vârste mici, și față de care au dezvoltat o relație de atașament.

Și în cazul lor, **infertilitatea sau lipsa copiilor biologici poate fi un factor de influență** în decizia de a adopta copilul pe care îl au în plasament.

În majoritatea cazurilor, inițiativa aparține soțiilor, dar de cele mai multe ori soții îmbrățișează foarte curând ideea de a deveni părinți adoptivi.

"În cazurile de infertilitate soțul care are probleme sugerează adopția ca modalitate de reducere a sentimentului de vinovăție asociat cu incapacitatea de a procrea", mai rezultă din studiu.

În anumite cazuri, **prima opțiune este de a adopta copii din familia extinsă.**

"Două dintre cuplurile intervievate au declarat că, abia atunci când acest lucru nu a fost posibil, s-au orientat către adopția unui copil din sistemul de protecție specială. Uneori familiile care nu sunt sigure că vor să adopte sau nu sunt sigure că vor putea face față îngrijirii unui copil aleg să devină AMP sau familii de plasament. Faptul că îngrijesc și interacționează în mod constant cu copiii și se atașează de aceștia, poate conduce în unele cazuri la acceptarea necondiționată a acestora și la adopția copiilor greu adoptabili", se mai arată în studiu.

Specialiștii au constatat că **schimbarea de atitudine apare și pe fondul perioadelor lungi de așteptare** până la momentul la care este identificat un copil cu care se face potrivirea.

"Cu cât li se prezintă un copil mai aproape de momentul la care expiră atestatul de familie adoptivă, cu atât părinții sunt mult mai dispuși să facă concesii", rezultă din studiu.

Persoanele care adoptă copii, deși au deja propriii copii biologici, se bucură în foarte puține cazuri de sprijinul familiei extinse. Mai mult, atunci când i se cunoaște statutul, ceilalți membri ai societății (colegii de la școală, profesorii, vecinii) tind să-l privească diferit pe copilul adoptat iar aceste reacții contribuie la teama părinților de a vorbi deschis despre adopție și îi determină pe cei mai mulți să evite să discute cu copilul despre faptul că este adoptat, chiar și în cazul în care copilul a fost adoptat la o vârstă la care conștientizează că nu este copilul biologic al familiei.

Studiul a vizat și profilul celor dispuși să înfieze un copil, stabilind că nivelul de educație al acestora este unul ridicat, mai mult de două treimi având cel puțin liceu, iar în cazul persoanelor singure aproape jumătate (48.7 la sută) având studii superioare sau doctorat.

De asemenea, **majoritatea familiilor adoptatoare/părinți adoptivi nu au copii biologici iar vârsta medie este de 38 de ani.**

O altă caracteristică a cuplurilor care adoptă este că sunt în relații stabile, de lungă durată, majoritatea familiilor fiind formate de mai mult de cinci ani, unele chiar de 20 de ani.

Persoanele care adoptă singure sunt în general femei, cu vârste peste 40 de ani, cu studii medii sau superioare.

Studiul a fost realizat de Oficiul Român pentru Adopții, UNICEF și Facultatea de Sociologie și Asistență Socială din cadrul Universității București